

Časopis 7. skautského střediska

Blaník

Vážení Blaniční přátelé!

Přemýšlel jsem, o čem bych Vám tak na začátku dalšího školního roku napsal.

- Zda o tom, že se cítím už jako inventář a dělá mi problémy si vzpomnout, kolikáté září to jako šéf střediska kroutím. . .
- Zda o dotahování akcí, že když něco jednou rozjedete, tak to nefunguje samo od sebe a dá nemalou práci to udržovat v chodu. A je to o to náročnější, že už většinou vyprchal počáteční elán. . .
- Zda o tom, že bych rád hledal následovníky - své i pro další, co už si nepamatují, kolikátý rok už slouží středisku. . .
- Nebo o tom, že se těším na Výsadek a na Řemřich a na spoustu legrace. . .
- Či snad o tom, že být s Vámi všemi je moc prima. . .

A tak jsem vám napsal, co se mi honí hlavou

Příjemné a pozhnané čtení tohoto čísla a trávení budoucích chvil!

ROCKY

Tábory

Kapitán Jack Sparrow píše z tábora. . . .

(Originální dopis Jacka Sparrowa jeho otci den po tom, co mu námořníci z oddílu Dobromysl přímo před nosem vyfoukli poklad.)

14. července 2007

Johoho, drahý otčíme, doufám, že

Tě můj dopis zastihne v dobrém rumovém rozmaru. Já teď plním pirátské povinnosti víc než kdy jindy, jsem totiž v lehké depresi. . . Sám jsi mi vždy říkal: „Synku, až na tom budeš hodně špatně a budeš mít chuť postřílet celou posádku, sedni k rumu, zazpívej pirátskou hymnu a začni ji plnit!“ Tak zpívám a piju:

Ten, kdo zrodil se jak pirát, ten jím navždy zůstává, jako já, jó jako já!

Loupí krade, vraždí, děsí, leští kordy, dělá BUM!

*Prostě Černá perla, ženský, prachy, rum! Johoho and the bottle of Rum!*¹

V uplynulých dvou týdnech ale Tvoje rada do života postupně krachovala. Objevili jsme s Gibbem mapu k pokladu. Nejdřív probíhalo vše hladce – Černá perla byla narvaná zásobami (zejména rumem), posádka vypadala také obstojně (určitě je všechny znáš: Gibbs, Hook, Cotton a One Eye), ale během pár dnů přišla pohrom. Naši lodní brázdy se chytili námořníci, kteří

¹Pro pirátské neznalce se tato píseň zpívá na nápěv světoznámého hitu HUDSONSKÝ SÍFY.

se zřejmě usmysleli, že nám poklad vyfouknou. Byli to takoví skauti nedo-mrli: rum pořádně nepili, skoro nesmr-děli a celkově byli daleko méně zvrhlí než my. Vystačil bych za všechny.

Byly to děsné časy, ještě dnes se někdy v noci s hrůzou budím a vzpomínám, jak nám byli každý den blíž a blíž. Když se hodně naleju, začínám dokonce zpívat hymnu jedné z jejich lodí, název je totiž docela podobný:

„Žlutá perlo hej hej, do smíchu se dej! Piráti jsou zaostalci, námořníci je zvládnou palci! Žlutá perla všechny porazí a na ostrov dorazí. A až tam dorazíme, zkuste hádat, co si dáme? Rum!“

Pochop, když se člověk naru-muje, barvy jsou to poslední, co řeší. . . Jakmile se na lodi sehráli, šlo to s náma od desíti k pěti a těsně před pokladem přišla hodina největšího po-nížení. Postupně mě všichni obehřáli v macháčkovi a získali klíč od truhly s pokladem. Tati, prosím, nevyšiluj. Já vím, že jsi mě učil skvěle blafovat, ale ty jsi je neviděl. Cítím, že zde, přímo před našima očima, vyrůstá nová generace velmi schopných lidí. Musíme před nimi být na pozoru. . .

Škoda, že jsme se s nima seznámili tak ponižujícím způsobem, protože ji-nak s nima byla docela sranda. Celou plavbu mi posílali dopisy v láhvi – mys-lím, že jsem mezi nima skutečně oblí-bený. (Jojo, Tvůj drahý syn Jack do-stával i milostné dopisy.)

Radši budu končit, začínám být sen-timentální – co to se mnou udělali!?! Johoho, táto, zdravím máti a snad se brzy shledáme,

Tvůj Jack

P.S. Abys věděl, že s těma dopisama nelžu, posílám ukázky . . .

Kapitáne, můžu vás poprosit o auto-gram? POKY

Dobrý den, Kapitáne Džeku Speroune. Proč si nečistíte zuby? DIBLÍK

Proč nemáš holku? NIMRA A IJÁČEK.
Odepiš

I love you!!! Surely write back!!! Can you send me your autogram? LÍSKULKA

DOBROMYSL

Tábor Modrého klíče

Letos se tábor postavil u obce Fran-toly, což je stráááše daleko od Prahy směrem na jih. Doba jízdy se pohybuje mezi dvěma a třema hodinama. A když ještě navíc pár set metrů od tábořiště praskne náprava, která prorazí chladič, je cesta na přípravku opravdu dlouhá.

No, ale tábor se postavil i přes re-kordně malý počet lidí a v sobotu se

louka zaplnila zbytkem oddílu a mohlo to začít. . .

V prvním týdnu, kdy se sluníčko střídavě schovávalo a vylézalo za/z mraky/ů (a přitom foukal severák), se vědci přesunuli do středověké minulosti, aby přišli na kloub záhadné vraždě. Strojem času odletěli (a to skoro doslova - při tajemném skuhrání v týpku se začalo všechno nadzvihat. . .) do portugalského přístavu, kde v tamních krčmách narazili na pár informačních zdrojů. Nelze nezmínit jistého chlápka, který měl přehled o všem, ale zároveň o ničem. . . zmáte to, ne :) ?

No, a tak s pomocí různých lidí a různých protislužbách za informace, se jim nakonec podařilo vraha najít. Tak hurá zpátky. Ale co to? Stroj času skuhrá jen cosi o chybě. . . Jaká chyba? To není možné - vždyť mi chceme zpátky do naší doby. . .

Nedá se nic dělat a musí se doufat, že se stroj času časem umoudří a vědce přepraví do r. 2007 někdy jindy. Během pátrání po vrahovi, kápli vědci na zajímavou zmínku o pokladu. Tak co si neukrátit dlouhou chvíli a vydat se ho hledat?

Čas běžel, přes vesnici přešel mor (naštěstí si moc obětí nevybral), družiny se vydaly na družinové výpravy do okolí tábořiště, byly jsme na Libíně na rozhledně, obejdovaly jsme ve středověkých městech, kde jsme zkoušely různá řemesla (mj. jsme byly i ve vedlejší vesnici v kovárně) ap. Za snahu vědců přizpůsobit se prostředí a době, byli odměněni i samotnou královnou, která je pozvala na ples a některé pasovala do rytířského stavu.

Věřte nebo nevěřte, s blížícím se kon-

cem tábora bylo více a více informací o tom, kde je poklad. Tak se pro něj vědci vydali. Jaké ale muselo být jejich překvapení, když na místě našli desku, oznamující, že tento poklad byl vyzvednut již r. xy a že je vystaven v královském paláci. Při návratu se jim dostalo obrovského přivítání, neboť celý svět si už myslel, že o vědce přišel.

Ano, pochopili jste to správně. Během cesty za pokladem je stroj času přenesl zpátky do 21. století a oni k pokladu dorazili „pozdě“.

Tři neděle utekly jako voda, počasí jsme si taky užily - od větru, přes déšť až po tropická horka (jen ten hurikán nás naštěstí minul o pár kilometrů) a na louce zbyly jen obrysy stanů, vychozené cestičky. . . prostě skoro jako na začátku.

MODRÝ KLÍČ

Z historie. . .

Z historie sedmičky – osudový rok 1948

III. pokračování

*motto: Svobody hoden jest, svobodu kdo
zná vážit si sobě každou.*

Rok 1948 byl rokem zvratu ke zlému pro náš stát. Tak zvané únorové události vyvrcholily protiasstátním pučem komunistů.

Oni nazvali to „Vítězstvím pracujícího lidu.“

Sedmička po dvou a půl letech činnosti dožívá, protože hlavní činnost skautská se soustřeďuje do družin. Naše

družina Havranů je rozdělena a já přejímám jako rádce vedení nové družiny Orlů, složené z dobře odchovaných vlčat bratra Lahovského.

Členové této družiny jsou: Pavel a Fanda Hasčynové, Jan Křemenák, Pavel Klener, Pavel Čermák, Ruda Černý (15 let), Michal Tilkovský, Jaroslav a Josef Uhrovi, Jan Rousek a Jan Tesař – Mrož.

Družina tedy dosti velká a náš první výlet těchto 12 letých hochů byl značně dlouhý a namáhavý. vyšli jsme z konečné stanice ED z Braníka a směřovali na Závist u Zbraslavi. Keltské hradiště na Zbraslavi bylo naším cílem. Autobusy v neděli v té době nejezdily. Po ukončení tohoto výletu jsem sklidil reklamaci od rodičů na namáhavost tohoto výletu. Myslím, že hoši si vedli statečně a já jsem je vyzkoušel pro tábor.

O svatodušních svátcích jsme udělali krásný třídní výlet do Brd na Stožec. Ano, tehdy jsme se poprvé seznámili s krásou Brd a zamilovali se do nich. A to nám zůstalo až do současnosti. Postavili jsme čtyři stany na malém paloučku v lese pod Roudným na východní straně. Cesta od vlaku z Všeradic s bagáží lesem stále do kopce asi 4 km, byla pro nás namáhavá. Po postavení tábora jsem odešel do hájovny Knížecí studánky, ohlásit panu hajnému naši přítomnost a požádat jej o svolení. *Tehdy bylo zvykem tak činit a cítili jsme skautskou povinnost tak udělat.* Pozval jsem jej na návštěvu tábora. Byl to již starý pán, když jsem s ním mluvil v sednici hájenky, bafal z porcelánky jako lokomotiva. Bylo mi v té době 17 let, ale mluvil se mnou jako s dospělým, na vše se vyptával,

hezky mne po venkovsku přijmul. Byly to tři nezapomenutelné dny pozdního jara, plné vůně, květů, jehličí a slunce. Ráno byla vždy rozcvička s výběhem do přírody nového dne. Já jsem již byl vzhůru daleko před tím, krása a ranní zpěv ptactva vítající nový den mi nedalo spát.

Na Mši svatou Hodu Božího Svatodušního jsme s celou družinou sešli do Všeradic, kostela vzdáleného 5 km. V táboře zůstala hlídka – Ruda Černý. Po cestě zpět jsme poznávali pro nás novou, dosud nedotknutou lesní krajinu.

Tento výlet nás jako družinu náramně stmelil pro tábor toho roku. Náš tábor onoho roku se konal ve východních Čechách u obce Budislav, okres Litomyšl a to na loučce při okraji borového lesa, asi 1 km od obce. Na opačné straně lesa byla louka s rybníkem. Vedoucím tábora byl bratr Luboš Rosegreiter, zástupci: bratr Duchy a bratr Jenda Zbránek, zvaný Zbrůdský. Přítomen byl i náš duchovní rádce – Otec Michal. Účastníků tábora bylo asi 30 spolu se smečkou našich vlčat, vedenou bratrem Lahovským. Otec Michal sloužil u táborového oltáře Mši svatou. Účastnili jsme se zpěvem za doprovodu Míši Poláka na harmoniku. Velmi často se zúčastnili i lidé z obce, pracující na lukách, polích nebo v lese. V polovině tábora nás navštívil bratr Očko, který předtím jel na vodu s naší vodáckou družinou Vyder, vedenou bratrem Mílou Krutským – Alimem.

Několik táboráků zpestřilo náš program. Scénka „Hanibal před branami Říma,“ tak, jak ji předváděl Brdich a družina Kamzíků, byla hitem tábora.

Počasi toho roku bylo přslavé a svit slunce v minutách evidoval každý den bratr Jan Zbránek. Na táboře byly i dva vážnější úrazy. Blízké borové lesy a pískovcové skály zvané Otulcovy maštale byly místem mnoha našich polních her.

V neděli jsme vždy v útvaru přišli do blízké Proseče, kde jsme se zúčastnili Mše svaté. Potom v důsledku dobrodiní MUDr. Tošovského jsme absolvovali snídani v jejich domě.

Byli jsme v okrese Litomyšl, kde přes zmanipulované volby toho roku bylo odevzdáno nejvíce bílých lístků ve volbách, což bylo vykládáno jako nesouhlas s politikou Národní fronty, KSČ a vlády. Náš poslední tábor proběhl však zdárně. V té době jsme ještě nevěděli, jak velká doba uplyne do dalšího tábora. Oni říkali, že to bude na věčné časy a ne jinak.

My však víme, že v Mnichovicích na kostele je od pradávna nápis: *Všeho do času, Pán Bůh na věky!*

Po táboře, tedy začátkem září, byla svolána středisková rada do bytu Luboše Rosenreitera v Hradešínské ulici na Vinohradech, kde byla plénu předložena otázka další existence střediska Blaník – Sedmičky.

Názory se velmi lišily, schůzka trvala velmi dlouho, vždyť se řešila zásadní věc. V té době již probíhala řada politických procesů s tresty nejvyššími (monstrprocesy). Komunisté jákali a zpívali: „... a teď máme co jsme chtěli...“

Z plakátů na nás hleděl „Velký bratr Josef Vissarionovič Stalin se vztyčeným prstem a lišáckým úsměvem, se slovy: Až lid vezme věc míru do svých rukou,

mír zvítězí.“

Sovětský svaz měl být ve všem nám vzorem, první oběti této revoluce na sebe dlouho nedaly čekat. Lid je ohlu-pován, zastrašován tiskem, rozhlasem. Napadají nás slova básně: „Když bezhlavost svým okem klidně měříš, jsa obelháván neupadáš v lež.“

Vracím se k tématu naší schůzky u Rosenreiterů. Názory na řešení se velmi lišily. Existoval názor pokračovat nerušeně dál, přes existenci tzv. Akčního výboru Junáka (zformovaný dle představ komunistů, viz Historická komise Junáka, objasňující stav té doby v roce 1990-1991), avšak provádět si svůj program. Zde by nás ve zpětném pohledu nutně očekávala kolaborace s režimem.

Jiný názor byl, rozpustit se do ztracena a pak se uvidí. Tento názor se realizoval, takže po táboře středisko přestalo pracovat. Po krátkém čase se opět scházíme, ale již jen v družinách, pokračujeme v činnosti ilegálně. O tom jsem již psal v článku uvSkautování v padesátých letech. (pozn. red.: *pokud ho najdem, bude otisknut v některém z dalších Blanících*)

Uzavírám tuto kapitolu, pokud by však někdo z pamětníků chtěl něco dodat, ať tak činí.

Příště: ve IV. pokračování naváže volné vyprávění v podobě „Strípků z historie – 50. léta“

BALŮ – V. MAŘÍK

Pozn.: tento článek byl publikován v tomto znění ve Zpravodaji 262. oddílu oldskautů „Sedmička“ č. 7, který vyšel v září 1996 a poté v Blaníku č. 31. Je určen všem, kdo se chtějí seznámit s dlouholetou historií střediska Blaník

Co se dělo nedaleko Frantol. . .

Jak jsme zakládali Roverský kmen

O Obroku jste již četli v minulém Blánu.

Jistě tedy víte, jak moc inspirativní akce to byla. A inspirovala i nás, pár Roverek a Rangerů, aby si také založili svůj Roverský kmen. Nic navadí, že klasický kmen funguje na bázi střediska. Naše oddíly dohromady dali tolik lidí, kolik by dalo malé obyčejné středisko. Tedy přes 20.

Ale to není jen tak, založit si kmen.

Chce to semínko nápadu, spousty vody a potu, místo slunce stačí úsměv a s ním dobrá nálada a jako ostatní živiny odhodlání.

A tak nás šest (Zuzka, Jáňa, Ája, Tom, Káďa, já Vojta) začalo vymýšlet, co a jak. Jakou barvu triček? Co za znak? Pokřik? Jméno? No, ano, došlo nám, že by to chtělo nejdříve jméno až potom barvu triček. Bommerang? /*hezky, ale proč?*/; Veverky? /*ani náhodou, Jáňo*/; Metojkové, Perijejkové /*Áje to nejde vyslovit*/; Modrý Šíp, Černý Klíč /*ohraný omyl*/; a kdovíco ještě /*to není špatný.*/ (- třeba Jahůdky, s.r.o. /*jako Skautský Roverský Odboj* /, Odpadlíci, Hejloti, Trosečníci, Hanksnové, Berušky či jiná roztomilá zvířátečička, NEPOKOJ. . .)

Usoudili jsme, že nejlepší bude to zatím nechat plavat.

Ale co budeme jako kmen dělat? Kdo z oddílů tam bude chodit? Jak vše bude probíhat?

Tvrdá vyjednávání, vymýšlení, promýšlení, taktizování. Přes Skype, Icq,

na Roverském fóru na našem webu, v Praze, na táboře, všude, dopisy, u očí do očí, z pusy do pusy. . . Jen někteří.

Co vzniklo? Fajn koncept, snad.

V neděli v podvečer se kolem dvacítky starších lidí podivilo nad žlutým dopisem jim osobně adresovaným. Všichni tam měli to samé, ale každý něco jiného. V určitou dobu se skupinky lidí začali scházet u významějších míst kolem táborů. Studánka, látry, posed. . .

Sestavili hlavolam /*stejný jsme měli na ObRoku na Inspiru* /. Pak se každý zvlášť vydával po provázku vstříc své unikátní skupině. Jako trojice vyluštili detektivní hádanku /*trojnohý stůl se nehoupe*/, spojili se do šestice či devítky, byly v pětiminutové plavbě poslepu převezeny přes 2 a půl metru široký potok na nafukovacím kajaku /*Výsadek; jedna vykoupaná*/, po tmě se vydávali dál. Cestou stále nesli svoje vajíčko /*naše Velikonoce*/. **A těch poselství am bylo mnohem více.**

Každopádně, celá hra končila na jedné takové **šikmé louce**. Byl oheň, díky vyrušování dlouhý proslov, pečenky, krásná večerka na trubku rozhlédající se údolím, noc příjemná, jen to trochu klouzalo dolů.

Kouzlo okamžiku. Tak to bylo. Ráno, poměrně pozdě, šupky k brodu, cestou snídaně – bramborové placičky. Sebrat loď a vydrápat se nahoru k táboru. . .

Nevím jak to působilo na ostatní spoluskauty, ale mám pocit, že se to podařilo. Podařilo se vysvětlit, proč Kmen. Doufám, že budou všichni, kdo na Šikmé louce byli, vzpomínat v dobrem.

Na závěr poděkování. Komu? Těm šesti, co do toho dali, co mohli. Kamilovi, Červovi, Davidovi za technickou podporu. Paní Poesové, Petrům a dalším za opisování dopisů. Všem, co smažili placičky. Společnosti Skype, která nám poskytla komunikace zadarmo. A hlavně těm všem, co jsem na ně zapomněl. A tomu zbytku – tomu též!

Tak díky.

P.S. - Je 1. srpna, jsme s pár lidma a koukáme na po-úsvit. A tady vznikl od Kamila název. Šikmá Louka. Tzv. Šikmina.

No řekněte, není to krásný?

Tak se mějte, Šikmoluký. A nezapomeňte:

SPADNE -LI DÍTĚ NA ŠIMOU PLOCHU, JEHO OSUD JE NEVALNÝ.
SPADNE-LI VŠAK NA ŠIKMOU LOUKU, JEHO OSUD ZARUČEN.

VOJTA

Obrázek 1: zkrížené hnáty - každý ví, co znamenají... pro dokreslení článku od Dobromyslu

Co je to zas za bejkárnu takže chrupkání na šikmé louce

„Papapa, drahounku a nezapomeň si čistit zuby, poslouchat vedoucí a hlavně si ráno vždy ustel a vytřepej polštář!...“ ...znělo v uších mladému skautovi (skautce), když se rukou mávajíc matka loučila se svým dítětem o návštěvním dnu, jistě ne náhodou plná strachu a beznaděje, zda-li své dítě ještě spatří.

„TY TAM, co tam vočumuješ, sem pojď, něco pro tebe mám...“ Vřískal na něj kdosi a urputně mával dopisem s jeho jménem (to, že se snažil být nenápadný psát nebudu, protože by tomu stejně nikdo nevěřil). Se znechuceným výrazem se k němu mladá kůže doklopetala...

Podle všech dostupných artefaktů, tato noc měla začít novou epochu ve skautském „životě“ pár jedinců. Náký děsně samaritánský osvícenec totiž napadlo, že je budem milovat, když se budem prát a kaprama na dně potoku o místo, nebo když si budem hrát na Sherlocky Holmese, při řešení, náké bejkárny.

Po naházení zbytných krámů do batohů následným vhozením na auto, jsme se vydali, z předem určeného místa, s vajíčkem v ruce, plazíc se po nákym provázku v hlubinách lesa... a hlavně – s velikou zásobou povzbuzujících nadávek, které jsme se „neučili“ zbytečně. Na určeném místě jsme se sešli s ostatním zbytkem skupinky. Pro názorný příklad uvedu, že jedno složení bylo ze mne, Terky, Jiřky, Evy a Honzy

s Ríšou. No, blíže se vyjadřovat radši nebudu...

Ve zkratce: u potoka jsme se sešli s dalšími skupinkami, na kterých jsme si vylejvali vztek. Skoro nic zajímavého se tam nedělo, kromě toho, že furt někdo prudil, abyste si zavázali šátek (jinak by totiž nepřišli víly a víláci a neodvedli vás k nafukovacímu voru a tudíž následnému skoroutopení... - ostatně komu by to vadilo?) a vy jste měli 2578768900087, 5457 chutí, aby zbytky jeho rozkošného nosáčku zbyly na vaší ruce.

Se zavázanýma očima a pusou plnou vět typu: „Ta noha, co, než jsi na ní dupnul byla nohou, je moje.“ Jelikož naši smečku vytáhl nákej děsný samaritán, jako první, měla jsem to antištestí smočit si kostrč v kajaku jako první. Posttraumatický šok mi dovoluje si pamatovat pouze to, že mi nákej kůžovej potah dal do ruky pádlo, začej mu děkuji, protože mi bylo tak na dvě věci. Nejdrívě jsem si myslela, že to je snad lopata, a že v tom mozku (?) vedle mně se linou operace typu, vykopání tunelu, či jiné bejkárny. Nákej surovec mě táhnul vodou (instinkt mi napovídal, že takové bojichtivé pracký má Špekyšmen - instinkt je king, jelikož skoroval), další dobrodinec si vás zřejmě zavlíkl za opasek a vlekl do kol-

mého kopce. (bylo poznat, že to, na co v tuto chvíli myslí jsou tři kupky hnoje, plesnivá žízala, značka spodek Fridricha Falckého, 258 jiných věcí a možná, MOŽNÁ potom vaše tělesné zdraví, které bylo až na párek vylo-menejch zubů, pár zlomenin a odřenin, docela fajn.(nemluvím o duševním, jelikož nevím, jak posoudit chuť zabít...))

Jakmile se nahoře, na cestě sešli všichni účastníci konkrétní skupinky, (což trvalo dobu, že jste se div nepropadli zemí na úroveň Mrtvého moře) ujal se vás nákej dobrodinec (molové ze šátku vám stále vočumovali bulvy) a vlekl nás ruku v ruce strmou cestou nahoru. Myslím, že nás vedl Tom, i když Eva ho pořád srovnávala snad s Máňou, Zuzkou a ještě asi určitě tam padly jména nákejh pohádkovejh tvorů...

Jírka s Terkou každým okamžikem absolvovaly pyskopád, doprovázený Jiříčným ehm smíchem.

Po cestě každý myslel na něco jiného. Eva určitě, jestli se z poza smrků neobjeví Vinnetou, či nákej apač. Terka určitě na to, jak nás donutit, abychom ze sebe udělali náky účastníky polární expedice a já jsem si například představovala, jak Může Ozzy Osbourne kousat netopejry, nebo co s nima dělá.

Za q dobu jsme došli na takovou louku, kde když jsme stáli, na úrovni ucha jsme měli kořeny stébla trávy. Tvrdila jsem jim, že tam je oheň, jelikož jsem ho cítila ve vzduchu a – bylo to přece logický. Zbytek groupu reagoval na můj názor nějak jako, co by tam dělal oheň a to jsem měla 2 chutě jim říct, že asi na spalování heroinu... (ten

oheň tam samozřejmě byl).

Na místě nás přivítala Ája takovým zvláštním disharmonickým zvukem, který se nejvíce podobal hlasitému mlasku. (respektive – nás přivítala, ta mlaskotina patřila Tomovi)

Užívali jsme si chvíle svobody slova ve stylu disco show a'la Dead Kennedys, než přišli ostatní. Trnem večera byl rádoby proslov, kde jsme se mimo jiné dozvěděli, že jsme pluli přes potok. No, aspoň, že nám to řekli, ty mokrá zadnice jsme asi jen tak samy od sebe neměli. Asi hodinovej proslov měl Blondofous, doprovázený hlasitým chrápáním posluchačů. Pana Budoucíhořečnitele asi nenapadla, že nevypráví pohádky svým vlčounkům. (i když to tak chvílemi vypadalo-mimochodem, teď je 8.9.2007, 18:47 a Vojtěch se u mého stolu bifuje děják a při tom si povídá s dřevěnou deskou toho stolu a vysvětluje jí princip senátu – říkám, že je šáhlej). Značný protest si vyžádalo oznámení, že vůdčími osobnostmi toho Roverského stébla, bude onech šest vyvolených. Není divu, upřímně-nikdo z nich nemá takovou autoritu, aby byl poslouchán, a aby tam šaškovali jich šest je bejkárna...

Po dojemném proslovu jsme odvrískali večerku, pro nás nevšední, jelikož máme ještě ve zvyku se pomodlit (po otázce adresované mnou Kytě jsem se dočkala odpovědi, že se každý pomodlí za sebe, samozřejmě je to zvláštní kyd, např. proto, že hromadná motlitba je 27. silnější... ach, ta religionistika...).

No, červivou malinou za tímto dnem bylo nasoukání svejch postav do spacáků. Eva si tam pobrukovávala Lordy-

Blood red sandman... (že jo, Evo!?)

Ráno jsme se probudili asi o tři hodiny později, než bylo v manuálu. Žaludeční stěny jsme uráčali na šterkové hromadě nákyimi koláči. Nositel dobré nálady-Kamil a'la Marilyn Manson, nám srdečně popřál dobré ranko...

Na zpáteční cestě jsme (někteří) vyráchali svoje kůže v potoku, alias směsici vod z pračky paní Kadrnožkové a všelijakejch jinejch molekuláků.

Do toho potoka jsem samozřejmě upadla (omylem, jak jinak), ještě jsem tam lákala Jiřku nebo Adélku, ale ty se snad báli vodníka Česílka... nebo, jak se jmenoval...

Tato několikahodinová bejkárna pro tento den skončila a já bych na konec vás chtěla seznámit s kusancovým textem jedné písničky od The Killers.

Takže: nastupte si a:

Breaking my back just to know your name.

Seventeen tracks and I've had it with this game. I am breaking my back just to know your name... (ted refrém)

Well somebody told me, you had a boyfriend.

Who looked like a girlfriend. That I had in February of last year.

It is not confidential.

I have potential...

Tak všechny vši z hlavy Slipknotů a s vámi...

KAČKA - MODRÝ KLÍČ

Co také bylo...

Jiingijamborii...

...aneb Švédské národní jamboree z pohledu člena IST.

Jednoho dne v červenci 2007 se na jednu louku ve Švédsku sjelo okolo 17 000 účastníků jamboree. Na louce už 3 000 členů mezinárodního servistýmu (IST) postavilo atrakce pro program, důležité a strategické stany a důležité zázemí. Dilem náhodou, dilem z ostatních důvodů se k tomu nachomítlo i 17 servis-týmáků a 20 účastníků z ČR.

Byli jsme většinou rozházeni do přípravu programu pro účastníky, který se zaměřoval na rozvoj spolupráce a komunikace v družině, poznávání nových

kultur a sebe smama a rozvoj sociálního citění.

Program byl promyšlen velmi dobře. Probíhal pět všedních dní dopoledne, takže odpoledne jsme měli povětšinou volno, které bývalo náležitě využito k výletům do okolí a nebo odreaagování se v ROSenu (část pro rovery), kde jsme si mohli vyzkoušet lanové aktivity, vylézt na ledovou stěnu, popř. jen na obyč. lezeckou, zahrát si volejbal a mrsrtnější si zaskákat na trampolínách. Kdo měl tu odvahu a připlatil poměrně levný peníz, stál tu jeřáb pro skákání bungee.

Co kalí úžasný zážitek, jsou dvě ceremonie, které se Švédům opravdu nepovedli. Snažili si vylepšit reputaci Závěrečnou ceremonií. Ale i tento večer mohl dopadnou poměrně rozpačitě, nebylo – li by projevu švédského krále, po němž následovala menší rozcvicka – z iniciativy krále!

Po necelých dvou týdnech se musela naše skupinka rozdělit. Účastníci jeli přímo domů linkovým autobusem, jeden tranzit zůstal ještě pár dní ve Švédsku. Menší s několika málo osobami (včetně mě) odjel přímo domů.

MÁŘÍ - KEYA

SMÍCHOVSKÉ ODDÍLY

zvou všechny příznivce fotografie
na vernisáž výstavy fotografií ze své tvorby

vernisáž proběhne v pátek 19.11. 2007 ve farní místnosti kostela sv. Václava od 16 hodin

